

[Enggaard.]

under gennemsnittet, vil have en fordel af en lav grundskyldpromille, mens de beboere, som har indkomst over kommunens gennemsnitsindkomst, vil se deres egoistiske fordel i at have en høj grundskyldpromille. Dette hænger naturligvis sammen med — i modsætning til tidligere — at fradragsretten for indkomstskat ikke længere eksisterer, hvorimod ejendomsskatterne er fradragsberettigede. Derfor tror jeg også, at det i stadig større omfang vil være sådan, at det går op for folk — jeg håber også, det går op for socialdemokratiet — at en hård grundbeskatning i virkeligheden i udpræget grad vender den tunge ende nedad.

Jeg vil også henlede indenrigsministerens opmærksomhed på, at hvis en kommune går over til en høj grundbeskatning, så forrykker det den byrdefordeling indbyrdes mellem kommunerne, som vi har, og forholdet mellem kommuner og stat. En kommune, som går over til en høj grundbeskatning, sænker i virkeligheden sit indkomstgrundlag i forhold til statsskatten, og den sænker det beregningsgrundlag, som bl. a. også den landsomfattende udligning beregnes på. Derfor er der også her et hensyn fra samfundet at tage til, at man stadig nogenlunde bevarer det udgangspunkt, som man havde bl. a. for udligningsmekanismen indbyrdes mellem kommunerne.

Man kan sige, at det forslag, venstre har fremsat, hvorved grundskyldpromillen vel i de typiske kommuner vil blive maksimeret til omkring 20, vil have en afgørende virkning i nogle enkelte kommuner, som i dag har promiller på 50 eller 80, f.eks. Herstederne, f. eks. Brøndbyernes kommune. Jeg erkender, at det kan afstedkomme nogle forandringer dér fra det ene år til det næste. Men det må ikke være noget argument for at afvise et forslag som dette, for det ligger jo i indenrigsministerens hånd, hvis han vil det, igennem en mere rimelig udligningsmekanisme inden for hovedstadsområdet at sikre, at disse betrængte udviklingskommu-

ner bliver stillet likviditetsmæssigt bedre, end tilfældet er i dag.

Jeg henleder udtrykkelig indenrigsministerens opmærksomhed på, at de udligningsordninger, som findes i dag, som står foran deres udløb, og som bør fornys på en eller anden hensigtsmæssig måde vel i indeværende folketingsår, rummer mulighederne for, at disse særlig betrængte kommuner kan tilgodeses i forhold til den situation, som vi kender i dag, hvorved man også vil være i stand til at indpasse de ændringer, som en maksimering af grundskyldpromillen betyder.

Det sidste punkt, jeg ville drage ind i diskussionen, er spørgsmålet om de typiske sommerhuskommuner eller andre kommuner, som har store rekreative arealer. Jeg har f. eks. bemærket, at den del af det konservative forslag, som går på, at højst $\frac{1}{5}$ af den samlede skatteudskrivning må falde på jorden, er ensbetydende med, at der må ske visse betydelige omlægninger af indkomstkilderne i nogle af de nordsjællandske og vestjyske sommerhuskommuner. Det kan naturligvis være et forhold, som har betydning. Vi har også i bemærkningerne til vort forslag gjort opmærksom på, at der kan komme problemer i sådanne typiske sommerhuskommuner eller kommuner med store rekreative arealer, og at vi er parat til at se på det.

Det ville måske ved samme lejlighed være rimeligt også at se på spørgsmålet om, hvordan sommerhusbeboerne bidrager til indkomsterne i sådanne kommuner, og jeg kunne forestille mig, at hele det spørgsmål, som jo er stærkt debatteret i øjeblikket, også på grund af de administrative problemer i forbindelse med sommerhusejernes overførsel af en del af deres kommuneskat fra deres bopælskommune til deres sommerhuskommune, kunne tages op i denne forbindelse. Måske kunne man finde frem til et rimeligt supplement til sommerhuskommunens indgåetsskilder igennem en mere almindelig ordning end den nuværende, som er